

Háy János

Az ember csak

Az ember csak jön, megy,
nem is tudja miért,
valaha cél volt,
s most nem érti, akkor
a cél mit ért.
Minden céltalan semmiség,
minden céltalan, jön,
megy a semmiért.
Vetődik partnak, mint a víz,
s aztán a mederbe visszatér.
Hullám volt,
egynek látszott,
s most nem látom,
csak nézem a tó vizét.

Elcsenni szép képet,
jó levegőt, a szem,
s a tüdő megdicsér.
Nézni a napot, úr-
isten mennyi fény.
Nytitni ablakot, a világ,
tényleg ennyire szép.
És tovább jönni és menni,
bár ahogyan tegnap,
ma sincsen miért.
Az ember csak jön, megy
és nézi a tó vizét.